

FRIDA NILSSON

Pirates de la mar de Gel

Traducció del suec d'ELENA MARTÍ I SEGARRA

Il·lustracions d'ALEXANDER JANSSON

El jardí secret

de VIENA

Miki

Aquesta història tracta de la meva aventura a la mar de Gel. Va ser a mitjan novembre. Jo acabava de fer deu anys i les balenes descansaven a la nostra badia. Els dolls d'escuma que brollaven dels seus llocs llunts semblaven núvols i, a l'horitzó, feia dies que ens sotjava la boira, tan espessa com blanca i bonica.

A Badia Blava, que és on visc, els hiverns són tan freds que les veles dels vaixells es congelen en l'aire. Una vegada vaig trobar un ocell estès a terra. Era un cormorà, pobre; havia caigut a terra perquè el fred li havia petrificat les ales. Però no estava mort, així que de seguida me'l vaig endur a casa; volia que el pare el veiés. Té tan bona mà amb els animals que pocs dies després ja el vam poder deixar anar!

De fet, el meu pare té bona mà amb totes les coses de la natura. I ara us explicaré què tenim penjat a la paret de la cuina de casa —perquè certament és una cosa que no acostuma a penjar a les parets de les altres cuines—: un tros de cua de sirena! No és pas gaire gran, com la punta d'un mocador potser, i està coberta d'un borriçol fi de color rosat. Un dia, mentre el pare pescava bacallà, la sirena va quedar atrapada a les xarxes. Estava tan espantada que no parava de xisclar i de

batre la cua amunt i avall. Pensava ben bé que el pare no la deixaria anar, però i tant que ho va fer!

—Perquè una cosa és pescar bacallà i una altra de molt diferent és pescar una sirena —va dir—. Hi ha certes coses que un no ha de fer mai.

Així doncs, quan la sirena es va haver calmat una mica, el pare la va desenredar amb compte de la xarxa i a continuació la va tornar a l'aigua. Malgrat tot, se li havia esquinçat un petit bocí de l'aleta, que va quedar a la coberta. I aquest trosset d'aleta, clavat a una planxa de fusta, és el que ara penja a la paret de la nostra cuina. La Miki i jo, per fer-ho més bonic, hi hem enganxat tot de pedretes al voltant.

La Miki és la meva germana. Va ser per ella que el pare va sortir a navegar per la mar de Gel. Perquè hi ha persones que creuen que no hi ha diferència entre pescar bacallà i pescar sirenes, o fins i tot coses pitjors. Antigament, allà on jo visc, els pirates solcaven la mar. Eren uns pirates terribles i malvats.

—Siri, explica'm alguna cosa d'en Capblanc —solia demanar-me la Miki a la nit, quan jèiem juntes al sofà llit, a punt d'adormir-nos.

—És que llavors no podràs dormir —li responia jo—. Et passaràs mitja nit desperta, somicant, i em desvetllaràs. I demà al matí estarem tan cansades que no farem res de bo.

—No, no, t'ho prometo! —em xiuxiuejava ella a cau d'orella—. Et prometo que m'adormiré. Sisplau, sisplau, Siri, explica'm una història!

I al final jo sempre cedia, i cada vegada que li explicava a la Miki alguna cosa sobre el pirata Capblanc, començava així:

—Hi ha un home que tracta els infants com si fossin bèsties. I a l'interior d'aquest home, allà on les persones tenen l'ànima, hi ha un buit tan gran i tan fred com una cova de gel.

—És la persona més freda que hi ha al món... —afegia la Miki.

Mai no podia estar-se de ficar-hi cullerada i és que, en realitat, coneixia aquella història tan bé com jo.

—Sí, és la persona més freda que et puguis imaginar —corroborava jo—. És un capità pirata. Té els cabells blancs com la neu, i molt, molt llargs. De fet, li arriben fins a la cintura! Però sempre els duu recollits en un monyo, saps? Un monyo com el que es fan les senyores fines i elegants.

—I això per què? —va preguntar la Miki.

—Doncs perquè no vol que se li congelin i li caiguin. I aquells que s'enrolen en el seu vaixell, *El Corb de Neu*, i es converteixen en els seus pirates, es fan rics. Immensament rics. Vols saber per què?

—Perquè el capità Capblanc deixa que la tripulació es reparteixi el botí! —va saltar la Miki.

—Així és. Els pirates es poden quedar tot l'or, la plata, el ferro, les pells, els cofres plens de monedes... En definitiva, tots els objectes de valor. A en Capblanc no li interessa res de tot això. L'únic que vol... —vaig sentir una fiblada a l'estómac; quan arribava a aquesta part del relat, sempre em passava—.

Ell l'únic que vol són nens i nenes. Criatures ben escanyolides, i com més menudes, millor. I els seus pirates, tan aviat com enxampen algun infant d'aquests, el tanquen a la bodega del vaixell i ningú no el torna a veure mai més.

—I com és el vaixell, Siri?

—És completament blanc i té tres pals. I davant de tot, a la proa, hi té una gran figura de fusta que representa un cap de corb amb el bec obert. Per això s'anomena *El Corb de Neu*.

—Però gairebé tothom l'anomena només *El Corb* —va afegir la Miki.

—Tens raó, gairebé tothom l'anomena només *El Corb*. I a bord del *Corb*, els pirates naveguen per tota la mar de Gel fins a l'illa d'en Capblanc.

—I on és aquesta illa?

—Doncs molt lluny, cap a l'oest. Tan lluny com es pot arribar abans que el món s'acabi i un caigui daltabaix pel precipici. Miki, tu ja saps que hi ha un lloc que es diu les Veles, oi?

—Sí —va contestar la Miki en veu baixa.

—I saps quina mena de lloc és?

—És un poble. Un poble gran amb els carrers empedrats. I allà és on van els pirates a beure, a emborratxar-se, a buscar brega i...

—Bé, la veritat és que no sé si hi van precisament a esbatussar-se. Sigui com sigui, el que sé del cert és que les Veles no és un lloc agradable, i també sé que s'hi reuneix molta púrria. Tota classe de pirates i bergants. La mena de gent que vol gua-

nyar diners i fer-se rica a costa dels altres. Tanmateix, els pitjors són els que hi van en cerca del capità Capblanc, per treballar amb ell. Bé, en qualsevol cas, l'illa d'en Capblanc es troba en algun indret no gaire lluny de les Veles.

—I què els passa als nens segrestats quan arriben a l'illa del capità Capblanc? Què han de fer?

—En Capblanc té una mina —vaig respondre—. Un avenc gegant obert a terra...

—I quin tipus de mina és?

—No ho sé ben bé. Però diuen que...

—Que és una mina de diamants! —em va interrompre la Miki.

—Exacte.

—I a dins de la mina, hi ha tones i tones de diamants. Alguns de grans com pomes... —va reblar la Miki.

—Això és el que diuen, si més no. I també he sentit a dir que en Capblanc té una guardiana, una dona que s'encarrega de vigilar totes les criatures presoneres, i aquesta dona...

—És la filla del capità Capblanc! I s'ha fet arrencar tota la dentadura per posar-s'hi diamants.

—Sí, efectivament —vaig fer—. I el seu pare beu vi d'una gerra tallada a partir d'un sol diamant. Tu tens idea de quant valen els diamants, Miki?

—Mmm.

—Mira, tan sols amb un diamantet de la mida d'un pèsol es podria comprar la nostra illa sencera —vaig dir-li.

—Però, per què... per què el pirata Capblanc necessita nens petits per a la seva mina? —va preguntar aleshores la Miki—. Per què no agafa persones grans?

—Ningú no ho sap del cert —li vaig contestar—. Però, afigura't haver-te d'arrossegar enmig de la foscor del matí al vespre. Amb un pic a la mà i els genolls tots pelats i plens de sang. Segons diuen, la canalla minera no aguanta gaire, a la mina d'en Capblanc. O bé se'ls parteix l'espina a causa del pes que han de carregar, o bé es posen malalts dels pulmons per culpa de la humitat. I si no, la fosca els fa embogir de tal manera que... bé, que al final moren.

La Miki va empassar saliva.

—És horrible... —va murmurar.

—Sí —vaig fer jo molt fluixet—. El pitjor que li pot passar a una criatura és que els pirates la segrestin i se l'enduguin a aquella mina.

I aquí solia acabar la meva història quan li parlava a la Miki sobre el malvat capità Capblanc.

Aleshores, mentre jèiem juntes, ben arraulides al nostre sofà llit, tot semblava només un conte inofensiu, una desgràcia que tan sols els podia ocórrer a uns altres nens, no pas a nosaltres dues. Sí, és clar que teníem por dels pirates, però mai se'ns va acudir pensar que un dia ens els trobaríem cara a cara. No, mai no m'hauria imaginat que la meva estimada germaneta cauria a les urpes d'en Capblanc.